

IMMIGRANTS AVUI

Joan Naboa Armengol

La immigració és per a tothom una prova.

L'immigrat ha començat sempre per ésser un emigrant.

“L'emigrant“. Vet aquí el títol de la cançó que tots els catalans coneixen, començant pels que, de fet, no s'han mogut mai del país o els qui, avui dia en surten per breus recorreguts turístics, tan breus que ni tan sols els pessigolleja l'enyorança.

L'emigrant deixa sempre una pàtria, una terra que estima i que ha contribuït de molt a plasmar-lo com és; l'emigrant té una família que deixa amb gran pena i que sovint la deixa precisament perquè l'estima i busca per a ella unes condicions millors.

L'emigrant és un fill de mare, una dona que el plora i que s'entristeix o s'alegra amb ell. L'emigrant és un fill de Déu.

El gran poeta Verdaguer havia ja expressat escrivint “Llum de ma terra” i que buscaria de superar invocant a Santa Maria, tol més íntimament nostre, demanant-li “consol a qui la pàtria enyora”, la gràcia de superar “aquest mal que sols té nom en nostra llengua estimada”.

No hi ha dubte que el gran poeta s'havia sentit profundament rosegat per l'enyorança. Potser ell mateix, però més encara la que entelava els ulls dels emigrants que havia acompanyat en els seus viatges a Ultramar en els vaixells de la Transatlàntica, i que també el pintor Llimona havia volgut immortalitzar en una de les seves teles més conegudes.

L'emigració a un Estat diferent ve a agreujar, molt més avui que en temps passats, la situació precària de l'emigrant, ja que el deixa sense cobertura legal o, com a màxim, dins una legalitat decretada a favor dels interessos de l'Estat que pretén autodefinir-se com “acollidor” i que, ben sovint, li escauria millor el títol d'afavorit.

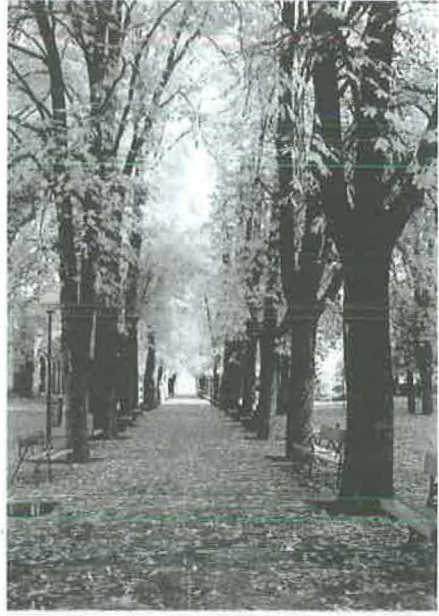
Sembla que els darrers immigrants són diferents dels altres, dels que han arribat en períodes passats per instal·lar-se a Catalunya. Molts no s'estan de dir-ho: destorben l'ordre públic. Potser sí; és possible. No oblidem però que hi ha sensibilitats que se senten molestades quan els sentiments, i sobretot l'alegria, es manifesten altrament de com ens té avesats la nostra societat consumista. Hi ha qui no pot suportar crits espontanis d'alegria ni que siguin d'infants, i en canvi dubta

en castigar les oïdes de tot un barri amb estridències musicals (o pseudomusicals) emeses per aparells acústics. Si s'escau obligarà un ampli sector de la població a despertar-se en plena nit per mor d'una moto petanera.

La tendència a considerar l'immigrant com inferior, fa que fàcilment oblidem la presència de gent capacitada, com és el cas en els sectors de la informàtica. Quant la Parròquia de Santa Maria de Cervera va encomanar a mossèn Joan Carreras Prve. la tasca educativa als primers emigrants, els qui vàrem col·laborar, podem afirmar-ho. Jo, particularment, encara tinc amics. Els fills solen ésser molt estimats. Sovint més que els pares adinerats.

Quant vaig felicitar un jove romanès pel naixement del seu tercer fill, hem respongué amb els ulls esclatant de goig. "Són les veritables riqueses!" S'estimen els infants potser d'una manera diferent, però no pas menys intensament. Això que és cert tractant-se d'equatorians o altres merindis, potser encara ho és més si es tracta de musulmans.

L'immigrant, malgrat tot el que es pugui dir, no és conflicte. Es tracta de



*Només trobem Déu quan fem camí
i allarguem la mà a l'home
caigut.*

persones i la vida de tota persona no és conflictiva. La situació conflictiva és el resultat de les relacions que s'han establert i les relacions, per definició, no són unilaterals: depenen d'una part i d'altra. De tots.